

20 september
2007

3e Jaargang 2007
Nr. 010
Oplage 412 stuks

- Not for Resale -

Kilometerstand

Hoe kleiner het land, des te groter de schatten

In dit nummer

<i>Hoe kleiner het land, des te groter de stenen</i>	1
<i>Onsje gemalen agaat?</i>	2
<i>Wereldberoemd ... in ... Artigas</i>	3

Uruguay, wat zullen we er aantreffen? In 1995 was het al duidelijk het 'armere' broertje van Argentinië. Hoever is Uruguay meegesleurd in de economische duikvlucht (in 2000) van het grote buurland? (Welgestelde) Argentijnen haalden massaal hun in Uruguay veiliggestelde spaargeld van de bank.

Maar eerst: Grensovergang Brazilië - Uruguay.

Wat we met het aan de Argentijns - Braziliaanse grens ingevulde inkombriefje moeten doen, daarvan heeft de douaneagent geen idee. Er is hier immers geen Federale Politie. En hij is niet van zins, en ook niet op andere gedachten te brengen, om het papiertje, dat je normaliter bij ver-

trek uit een land weer moet inleveren, zelf in te nemen. Het is simpelweg *niet zijn* taak! Zijn advies: Gooi het maar in de rivier (die de grens met Uruguay vormt). Problemen qua verblijfsoverschrijding verwacht hij niet, mits we aan de overkant van de brug, in Artigas, Uruguay dus, maar een duidelijke inkomststempel in ons paspoort laten zetten.

De Uruguyaanse douaneagenten zitten in een onooglijk klein hokje en automatisering is er ver te zoeken. Voor ons rollend materieel wordt een handgeschreven tijdelijke invoerverklaring in elkaar gezet, waarvan we dan maar hopen dat de stempels en handtekeningen voldoende authenticiteit en autoriteit uitstralen bij de grensovergang waar we het land weer zullen verlaten. We vinden een standplaats bij het enige tankstation van het dorp en trekken van hieruit naar de mijnen. We hebben al heel wat mineralen gezien, maar Uruguay heeft *bele* bijzondere.

Laatste
Nieuws !!!

Grimaldi
heeft een
plaatsje voor
onze combinatie
op de boot van ...
4 augustus
ipv
16 augustus!!!
Hals over kop
verlaten we
Uruguay.

Onsje gemalen agaat?

In de omgeving van Artigas, Uruguay zijn vele agaatmijnen. Met een gids gaan we er naar eentje toe. Onderweg wijst de man af en toe naar een boerderij, waar in je blikveld op erf en weide ondefiniceerbare hopen zichtbaar zijn. Even scherpstellen en dan blijken het bergen agaten te zijn. Bestemd voor de Chinese markt. Niet als steen zelf. Nee, deze worden vermalen tot poeder voor vermening en verwerking tot keramisch goed. Het is een succesvolle en zeer booming business. Het vormt het hoofdkomen van menig farm in deze streek. Verscheidene zijn tegenwoordig zelfs op dorpachtige wijze uitgebreid. Zoals bijvoorbeeld: La Bolsa. (De Zak). Een "dorp" van 6 huizen, een schooltje en een politiepost.

Bij de mijn die wij bezoeken delft men niet alleen agaten maar ook amethisten. Tussen lege oliedrums en afgedankte graafmachines, rupsbanden, tractoren en motorkappen liggen "gesorteerde" hopen agaat. Voor ons is er geen logica te ontdekken in grootte, kleur en/of tekening van welk willekeurige stapel ook, maar

er schijnt een systeem in te zitten. Killerbees hebben een nest gebouwd tussen wat lichter gekleurde stenen. Oppassen dus. De koeien grazen ondertussen onverstord van het gras om de keihopen, (oeps sorry; halfedelstenen en mineralen) heen. Zachtzinnig gaat het er met de buitenkant van de bergwand, waarin het kostbare materiaal zit, niet aan toe. Grote graafmachines schrapen hele stukken van de wand af en smijten het in een laadbak van een aftandse vrachtwagen. Grote hopen vormen opslagruimte voor o.a. auto's en in lange, slecht verlichte gangen klinkt het tikken van metaal op metaal. Hier binnen wordt heel wat voorzigtiger gewerkt. Met een lange beitel en een hamer hakt de, Braziliaanse, mijnwerker op een groot blok. Hij zal er ongeveer 14 dagen voor nodig hebben om het brok van de wand los te hakken. De holte, in de steen, slokt met gemak een arm van een volwassene op. Het ene peertje waarbij de mijnwerker zijn werk moet verrichten wordt even verplaatst naar de binnenkant van de amethyst. Zo kunnen we de prachtige paarse kleur bewonderen.

De meeste mijnwerkers zijn Brazilianen, hierheen gehaald vanwege hun vakmanschap met het

harde materiaal van het moedergesteente waarin de vaak mensgrootte amethisten zich bevinden. Het is hard werken en de leefomstandigheden zijn niet bepaald optimaal. Sanitaire voorziening bij de mijn is er niet en bij de woonbarak is het een krakkemikkig hokje. Er is een keuken en een slaapzaal met 9 bedden. Het jonge stel met de kleine peuter heeft een apart slaaphoekje. Een van de mijnwerkers slaapt in de opslagloods waar de kleinere stukken, die terplekke worden verkocht, op kleur bijeen op de grond liggen. De grote cq interessante stukken gaan naar een handelaar die ze schoonmaakt, polijst, (ver)zaagt, 'opknapt' en op sokkels zet. De grote zaag/slijp machine die we bij een van hen zien laat er geen misverstand over bestaan dat je daar beter niet onder terecht kunt komen. Als klapstuk bezoeken we de werkplaats van een man die al ruim 30jaar in het vak zit. De man heeft GIGANTISCH grootte stukken in zijn werkplaats. Waar de stenen verspreid liggen in bruine, stinkende drap, (lekkende riool?), en waar je struikelt over planken, vaten en andere rommel. Om van het kinderspeelgoed en het aan de lijn hangende wasgoed nog maar te zwijgen.

In een van de amethisten is doodleuk een flink plastic vat in de mondopening gezet.

De amethyst moet echter wel Euro 5.000,00 opbrengen volgens de handelaar. Dat de winst niet gestoken wordt in een schone, nette werkplaats is ons wel duidelijk. En ook aan de auto lijkt niet echt een cent teveel besteed. Misschien zijn de stukken simpelweg TE GROOT om verkocht te krijgen. Voor wie thuis nog een kaal plaatsje heeft weten wij nog wel een mooi puur natuur kunstwerkje.

Expedition Finchroad
Van Texas via The Northpole naar Tierra del
Fuego

Contact us @
Vink, Family
207, Rainbow Drive # 10710
Livingston, Texas 77399-2007 USA

Phone: 00-31-1-2069483742
Skype : klarinvink
E-mail: Finchroad@gmail.com

The
most important journey
you can make in life,
is
meeting people
halfway.

Wereldberoemd ... in ... Artigas!

Alsof dag 900 al niet gedenkwaardig genoeg zou zijn hebben we juist vandaag een radio interview.

Een geluidsman van het plaatselijke radiostation; Alternativa strikte Klarin, in het internetcafé, voor een praatje.

“No hablar mucho Español”, waarschuwt Klarin nog.

“No problem. I speak English” zegt *die gek*.

Da's heel fijn, vooral als hij erbij vergeet te zeggen dat niet *hij* maar een vrouwelijke collega het interview zal afnemen. In zeer rap Castellano. Regelmatig zit Klarin wat schaapachtig te lachen en probeert de zin cq vraag in kwestie, zo goed mogelijk te herhalen alvorens hij er bedachtzaam antwoord op geeft.

Het zijn ook niet bepaald de meest simpele vragen. Nee, van een luchtig nietszeggend vraaggelukkigje is hier geen sprake. Het blijkt een zeer serieuze zender met veel maatschappelijke aandacht. Veel praatprogramma's

met allerhande “deskundige”. Economen, doktoren, politici etc. Blijkbaar zijn wij de “reisdeskundigen” en worden we aan de tand gevoeld over: Het waarom, de (meer)waarde, de lessen te leren of te onderwijzen (niet zozeer, of slechts, aan Fabian en Mighalle, maar meer nog aan, en nog meer, *van* de mensen die we onderweg ontmoeten).

Voor echte, diepgaande, filosofische gesprekken is de Spaanse taal toch echt niet toereikend. Helaas.

Toch brengt hij het er in het ruim een uur durende gesprek niet slecht vanaf, zo blijkt na afloop.

Verscheidene mensen zwaaien en roepen wanneer we langsrijden en de volgende dag worden we in de winkels aangesproken:

“Zijn jullie die reizende familie?” Blijkbaar toch een goed beluisterd programma.

We zijn wereldberoemd ...

In Artigas, Uruguay.

